

desuden om mig selv — hvad det ærede Medlem ikke ved om sig — at det er mig, som herhjemme har bragt Arbejders Forsørgelse efter Ulykkestilsfælde frem, og hvis jeg ikke havde gjort det, er det ikke sikkert, at vi til Dato havde faaet noget frem derom. For at der imidlertid i denne Henseende ikke skal være nogen Tvivl om min Virksomhed og min Rolle i denne Sag, vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier, som ville vise min Stilling til denne Sag paa det Tidspunkt, da jeg for mig selv formulerede mine Forslag. Disse Linier findes i mit allerede i mine sidste Udtalelser omtalte Foredrag i „Juridisk Forening“, som i det Hele har givet den nærmeste Anledning til det Lovforslag, som foreligger her. Dette Foredrag begynder med følgende Ord: „Mine Herrer! Her til Lands, hvor Lovgivningen hemmes saa meget af en staaende politisk Strid, der kun lader saa Omraader forblive neutrale, glæder man sig, naar Genstanden for et Lovforslag paa udprøget Maade synes at opfylde alle rimelige Betingelser for at kunne blive et velkomment Forhandlingsemne for alle Partier. Man føler da en Sky for at lægge nogen Hindring i Vejen, langt inarere føler man sig tilskyndet til at tilbageholde mulige Betæneligheder og villig til at resignere, selv om det, som paatæntes bragt til Veje, maatte være væsentlig forskelligt fra, hvad man selv anser for at være den mest tilfredsstillende Ordning. Saaledes tænkte jeg efter Gennemlæsningen af det Forslag til Lov om „Arbejdernes Sikring mod Følgerne af Ulykkestilsfælde under Arbejdet“ i visse Virksomheder, som Regeringen i Efteraaret 1888 fremsatte for Rigsdagen, først til Landstingets Behandling. Og jeg havde paa en Maade en særlig Grund til at føle Tilfredsstillelse ved Lovforslagets Fremkomst; thi ved Suletid 1884 havde jeg i en af mig udgiven Bog taget Ordet for, at der inarest tilvejebragtes en Lov om Arbejdsgivernes Forsørgelsespligt over for tilfaldkomne og forulykkede Arbejdere og deres efterladte; saa Maanedere derefter blev der udnevnt en kongelig Kommission til Spørgsmaalets Behandling, og det i 1888 fremsatte Lovforslag var bygget paa denne Kommissions Betænkning og Forslag. Under disse Omstændigheder forholdt jeg mig tavst og beholdt mine Tvivl for mig selv, saa meget mere som der endog hmytedes om, at der var Haab om at gennemføre Lovforslaget i Rigsdagssamlingen 1888—89; men allerede for nogen Tid siden blev det mig klart, at der ej heller for indeværende Rigsdag — den sidste i Valgperioden — var Udfigter for Lovforslagets Vedtagelse, hvorhos det i

den forandrede Form, hvori det i Oktober 1889 blev fremsat, efter at Landstingsudvalget havde afgivet sin Betænkning, efter min Opfattelse indgyder endnu flere Betæneligheder end tidligere“. Derefter fortsætter jeg og udtaler da, at først nu, efter at Ministeren har sagt, at det vilde være godt, om Folk, saavel i som uden for Rigsdagen, vilde udtale sig om dette Forslag, der kunde frembyde saa mange Tvivl, vilde jeg holde dette Foredrag i „Juridisk Forening“, og først i Henhold dertil var det jo, at Berg mere end et Aar efter kom til mig og bad mig om at overlevere ham som Folketingsmand det mere detaljerede Forslag, som jeg i Foredraget havde udtalt, at jeg forjogsviis havde udarbejdet; jeg var jo ikke Medlem af Rigsdagen den Gang. — Maa jeg saa gøre det ærede Medlem, som den Gang var Formand og Ordfører for Udvalget, opmærksomt paa, at det Forslag, — Endringsforslag til Hovedforslaget — som han nu udtaler har standset denne Sag, er efter alle Tingets Regler forkastet her i Folketinget ved anden Behandling. Den 13de Marts kom Forslaget til 2den Behandling her, og den 18de Marts faldt Afstemningen; i disse 5 Dage er alt dette foregaaet. Havde det været Folketinget muligt at tilvejebringe Loven fra den 13de Marts til Samlingens Udløb, saa havde det vel ogsaa været muligt at tilvejebringe den fra den 18de Marts; afbøde Bergs Forslag eksisterede ikke efter den 18de Marts, det ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg ... (Dusen: Det havde gjort sin Virkning) ... ja, det havde gjort sin Virkning, det havde overbevist endnu flere om, hvad det var for en forstrækelig Lov, som Folketinget skulde have vedtaget. Og saa vil jeg spørge det ærede Medlem, der var Ordfører for Udvalget den Gang, hvorfor han ikke i de forløbne snart 5 Aar paa ny har fremsat det paaagældende Lovforslag, naar det efter hans Mening var saa udmærket, han maa jo ellers selv have de fleste af de foresaldende Ulykkestilsfælde uden Forsørgelse paa sin Samvittighed, han burde have gjort det; jeg har dog gjort adskillige Skridt, for at den skulde komme frem igen. Imidlertid, det er den Slags Tale, som jeg tager mig let. Jeg var Privatmand den Gang, Videnskabsmand om De vil; jeg holdt et Foredrag, der — som mine øvrige — udfom i Trykken og jeg leverede en Politiker det, som jeg havde holdt det, og som det forelaa; i Henhold til, hvad han fik, udarbejdede Berg det Endringsforslag, som havde den Virkning — efter det ærede Medlems Udtalelser, men ganske vist ikke efter Ministerens Udtalelser, — at det standse det